

[Knud Kristensen.]

det behøver vi ikke at give fornyet Udtryk gennem en formelt ukorrekt Dagsorden her i Tinget.

Hvad det sidste Punkt angaar, hvori Justitsministeren opfordres til at foranledige, at Skyldspørgsmaalet igen tages op, mener vi, at det er tvivlsomt, om det kan lade sig gøre, hvis der ikke kommer ny Ansøgning. Dernæst mener vi ogsaa, at det Indhold, den har, i formel Henseende ikke er helt tilfredsstillende, og jeg ønsker derfor at give Udtryk for, hvad vi mener om denne Sag.

Vor Paastand paa Overgang til Dagsordenen lyder da saaledes:

„Under Hensyn til den principielle Karakter af Retssagen mod Kolding Andelsslagteri beklager Folketinget, at Slagteriets Andragende om Sagens Appellering til Højesteret blev afslaaet af Justitsministeren, og gaar dermed over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Jeg skal anbefale denne Paastand til Vedtagelse her i Tinget og tillige, at man afholder sig fra at stemme over den af det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsordenen.

Formanden: Der er nu yderligere fremsat følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen:

„Under Hensyn til den principielle Karakter af Retssagen mod Kolding Andelsslagteri beklager Folketinget, at Slagteriets Andragende om Sagens Appellering til Højesteret blev afslaaet af Justitsministeren, og gaar dermed over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Ogsaa denne Paastand er nu inddraget under Forhandlingerne.

Hasle: I den Debat, som det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen rejste, kom det ærede Medlem meget dybt ind paa noget, som ikke staar i den Forespørgsel, der var rettet til den højtærede Justitsminister, idet han omtalte selve Realiteten i de Retssager, der dannede Grundlag for hans Forespørgsel til Justitsministeren angaaende Ministerens Afslag paa Appelansøgningen. Jeg maa derfor gaa ud fra, at det er tilladt at sige et Par Ord om selve Sagens Realitet, skønt jeg ikke skal opholde mig meget derved.

Selve Spørgsmaalet om Lovligheden af det udstedte Cirkulære af 11. September 1935 mener jeg er afgjort juridisk rigtigt af Underretten i Kolding og af Landsretten i Viborg. Jeg mener ikke, at der ud fra almindelige Betragtninger og almindelige

juridiske Grundsætninger kan rejses nogen afgørende Tvivl angaaende dette Spørgsmaal. En Kendsgerning er det imidlertid, at en saadan Tvivl er blevet rejst, en Tvivl, som har faaet Støtte ogsaa fra autoritativ Side. Jeg nævner her Professor, Dr. jur. Poul Andersen, hvis Navn man paa disse Omraader nødvendigvis maa nævne med stor Respekt. Der kan altsaa rejses Tvivl eller i hvert Fald der er blevet rejst Tvivl om Rigtigheden af selve Afgørelsen.

Derimod tror jeg, at der er almindelig Enighed om, at det Formaal, som Aktionen tilsigtede, nemlig at en vis Klasse af Befolkningen skulde gøre sig til Herre over Landets Valuta og Landets Valutapolitik, maatte og burde strande, og det er ganske urigtigt, naar det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen her sagde, at de strafskyldige i denne Sag var det ærede Medlem Hr. Hauge og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller. Nej, de strafskyldige, det er det ærede Medlem selv og de andre, der har forledt en Del af Befolkningen til at gaa ind i denne Aktion.

Hovedformaalet med Aktionen var den frie Valutanotering, idet man opererer med et Begreb om, at Penges Værdi er noget, der skal fastsættes tilfældigt, uden at Staten skal blande sig i Kursen. Dette er i afgjort Modstrid med den Politik, der er ført her i Landet alle Tider — ligesom ogsaa i andre Lande —, hvor det naturligvis er Nationalbanken eller Regeringen eller begge i Forening, der bestemmer Landets Pengepolitik. Det kan ikke være mere eller mindre tilfældige Klasser i Befolkningen, der har denne Opgave, og jeg vil i øvrigt spørge, hvad det ærede Medlem vilde have sagt til, om vi havde fri Valutanotering i Dag nu under Lockouten, det er jo muligt, at Kronen havde været i Pari i Dag. Havde de Herrer saa ogsaa forlangt fri Valutanotering? Jeg tillader mig at tvivle derom. — Det var de Bemærkninger, jeg vilde gøre om selve Realiteten i Sagerne.

Et andet Spørgsmaal er, om man burde have tilladt en Appel, da der faktisk i store Dele af Befolkningen er rejst Tvivl om Rigtigheden af disse Domme. Nu kan man nok sige, at de to Domstole er kommet til samme Resultat, og saa er det ikke Skik, at Justitsministeriet tillader Appel til Højesteret. Heroverfor vil jeg dog sige, for det første, at disse Domme vel er enslydende i Konklusionerne, men Præmisserne er ret forskellige. Dertil kommer yderligere, at Justitsministeriets Motivering for at afslaa Andragendet ikke forekommer